

Beknopte samenvatting van het rapport

NI SAINS, NI SAUFS

Enquête sur les enfants non accompagnés dans le Nord de France

Publicatie van UNICEF France, juni 2016

Dit document is een beknopte samenvatting van de inleiding en de aanbevelingen uit het rapport "Ni Sains, ni saufs. Enquête sur les enfants non accompagnés dans le Nord de France". Het volledige rapport in het Frans is beschikbaar op : https://www.unicef.fr/sites/default/files/atoms/files/ni-sains-ni-saufs_mna_france_2016_0.pdf

unicef | voor ieder kind

INLEIDING

Deze sociologische studie analyseert de risico's die niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in verschillende sloppenwijken van de regio Nord in Frankrijk en aan de kuststreek van la Manche vaak lopen. De studie werd gevoerd van januari tot april 2016 op zeven locaties (Calais, Grande-Synthe, Angres, Norrent Fontes, Steenvoorde, Tatinghem, Cherbourg). Dit onderzoek is gebaseerd op 61 individuele en collectieve gesprekken met niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Ze werden gevoerd in hun moedertaal en in verschillende woonplaatsen (sloppenwijken, het centrum Jules Ferry, het tijdelijke opvangcentrum of in het nieuwe humanitaire kamp van Grande-Synthe). De ploeg heeft die gegevens aangevuld met onderzoek van documenten, gesprekken met hulpverleners ter plaatse en personen met kennis van zaken over de situaties (economisch, geopolitiek) in elk land.

Tussen de kinderen en jongeren die we ontmoetten, waren er drie kinderen tussen 11 en 12 jaar oud, negen van 13 tot 14 jaar en 49 jongeren tussen 15 en 17 jaar. Zij zijn afkomstig van Afghanistan, Egypte, Syrië, Iran en Irak (Koerdisch), Soedan, Eritrea, Ethiopië, Koeweit, Guinea en Vietnam. De interviews duurden tot 90 minuten.

De geschatte cijfers van het aantal niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV) in de regio zijn niet betrouwbaar doordat er geen registratie is en doordat er geen opvolging van de minderjarigen en van hun bewegingen is door de autoriteiten. De cijfers zijn gebaseerd op tellingen die uitgevoerd zijn in Calais en Grande-Synthe door verscheidene personen en op verschillende momenten. In maart 2016 kunnen we op basis van onze observaties en rekening houdend met de beschikbare gegevens, schatten dat er ongeveer 500 NBMV aanwezig waren op alle zeven sites geïdentificeerd in de regio. Door de in- en uitstroom gaat het over een veel groter aantal NBMV op jaarbasis. Ter informatie, in 2015 heeft France Terre d'Asile 1403 minderjarigen ontvangen die enkel van de "jungle" van Calais kwamen in het centrum van Saint-Omer. Gebaseerd op de pogingen tot tellingen door verschillende organisaties sinds het begin van 2016, kunnen we schatten dat er ongeveer 2 000 NBMV door de verschillende sites gepasseerd zouden zijn sinds juni 2015.

(*Deze statistiek is indicatief. De wijze waarop geteld werd kan er toe leiden dat eenzelfde jongere meerdere keren geteld werd.)

Alle minderjarigen die we ontmoetten in het kader van de studie klaagden over de kou en vermoeidheid. De meest kwetsbaren instaleren zich in beschuttingen die hen amper beschermen tegen de slechte weersomstandigheden en hebben moeilijk toegang tot de voedselbedeling of tot de douches. **Door de verhoogde grenscontroles moeten de NBMV langer in de sloppenwijken aan de kust verblijven, wat de impact op hun gezondheid in die extreem moeilijke levensomstandigheden verhoogd. Gebaseerd op onze steekproef duurt het gemiddelde verblijf in de "jungle" vijf maanden.** Enkele minderjarigen waren er al sinds negen maanden en een gedurende meer dan één jaar.

Geen enkele van de NBMV hebben regelmatig toegang tot onderwijs wat nochtans verplicht is. Elke nacht proberen ze de oversteek te maken maar veel jongeren vertrouwen ons toe dat ze de inactiviteit niet langer kunnen verdragen, sommigen worden er nerveus en depressief van. Enkele NBMV hebben de ploeg van Dokters van de Wereld toevertrouwd dat zij willen opgenomen worden in een psychiatrisch ziekenhuis na agressie en geweld tijdens pogingen om de oversteek te wagen (tegen henzelf of tegen andere jongeren).

De jongeren op de vlucht die in de sloppenwijken van de kuststreek wonen, worden regelmatig blootgesteld aan verschillende types van gewelddadige risico's als ze de

oversteek wagen, tijdens ruzies tussen de gemeenschappen of nog tijdens politieacties.

De ruzies tussen migranten komen steeds vaker voor, vooral in Calais en vooral sinds de evacuatie van het zuidoostelijke deel van de "jungle". Die evacuatie heeft de instabiliteit van de leefomgevingen benadrukt. De minderjarigen behoren, door hun kwetsbaarheid, tot diegenen die het meest worden blootgesteld aan geweld.

Tijdens de interviews vertellen de minderjarigen dat zij voornamelijk het geweld van de politie, de burgermilitie en van mensensmokkelaars vrezen en seksuele geweldplegingen tegen meisjes en jongens.

Op de meeste van de bezochte plaatsen, moet een "toegangsrecht" betaald worden aan de mensensmokkelaars om zich er te mogen vestigen. De NBMV, die niet kunnen betalen, moeten taken uitvoeren die de volwassenen niet willen doen om binnen te mogen. Zij moeten o.a. water gaan halen, in de rij staan voor de douches voor de volwassenen, de container opruimen als ze verhuizen naar het opvangcentrum (CAP : Centra d'accueil permanent), het voedsel dat ze hebben bemachtigd tijdens de verdelingen op de informele nachtelijke markt in de jungle van Calais terug verkopen, enz.

Om de risico's die de NBMV lopen beter gekend te maken, heeft de ploeg het volledige migratieparcours en zijn gevaren in kaart gebracht. In functie van de nationaliteiten en de afkomst zijn de oorzaken die tot de vlucht naar Europa hebben geleid verbonden met een grote onveiligheid in het land en met absoluut geen zicht op een professionele toekomst.

De meerderheid van de minderjarigen die we hebben ontmoet, namen hun toevlucht tot mensensmokkelaars. **Om naar Frankrijk te gaan, varieerden de prijzen van €2 700 tot €10 000.** De vluchtroutes hangen af van de financiële middelen. Voor de meest rijke NBMV wordt het traject georganiseerd en betaald vanaf het land van herkomst. Een gids (die "oom" wordt genoemd) neemt het over in elk nieuw land dat doorkruist wordt en leidt de minderjarigen tot aan de grens. De NBMV van armere families moeten zelf middelen zoeken en zelf in elk land onderhandelen met lokale mensensmokkelaars. Dat verschil tussen de doortocht die "gegarandeerd" wordt genoemd en die van land tot land verklaart de grote verschillen in de duur van de heenreis voor de geïnterviewde jongeren, van 15 dagen tot 7 maanden.

Wat de gekozen optie en de betaalde prijs ook waren, de route blijft enorm gevaarlijk.

Meerdere minderjarigen hebben verklaard dat ze door verschillende criminele bendes werden vastgehouden totdat hun familie losgeld betaalde. Sommigen hebben meerdere maanden moeten werken in condities gelijkaardig aan slavernij om hun reis te kunnen betalen. Nog anderen werden door lokale autoriteiten vastgehouden. De omgang met de "oom", die wordt betaald door de mensensmokkelaars om een groep minderjarigen van één punt naar het andere te brengen, is zelden vriendelijk. Er werden ons verhalen verteld van kinderen die achtergelaten werden in de bergen omdat ze te traag wandelden. Vaak was de oversteek over zee tussen Turkije – Griekenland of Libië/Egypte – Italië erg traumatisch (het verlies van naasten, het gevoel dat de dood dichtbij is, enz.). Ook seksueel misbruik blijkt vaak voor te komen. Wat ook de personen die we ontmoet hebben bevestigden.

De beveiliging van de oversteekpunten (zoals parkeerplaatsen voor vrachtwagens of treinen) door de autoriteiten maakt het voor diegenen die de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk wagen zo goed als onmogelijk om te slagen zonder de hulp van mensensmokkelaars. De prijzen om het Kanaal over te steken zijn nog nooit zo hoog geweest: tussen €5 000 en €7 000 per persoon. Die situatie noodzaakt de NBMV om grote risico's te nemen om de oversteek te wagen zonder te betalen (zich verstoppen in koelwagens of in een container bijvoorbeeld).

De lidstaten zijn verplicht om de NBMV te beschermen, zo staat het in het Verdrag voor de Rechten van het Kind. In Frankrijk zijn de districtsraden verantwoordelijk voor de bescherming van het kind. Elk departement stelt zijn eigen interventieschema op. Dat verschilt naar gelang de gebieden maar is bijna volledig gebaseerd op de aansluiting van de jongere bij een integratieproject in Frankrijk. Als gevolg daarvan worden de noden van de jongeren maar gedeeltelijk beantwoord. Zij hebben verschillende achtergronden, zijn kwetsbaar en gevoelig en toch worden zij van het ene naar het andere departement verplaatst en verblijven zij ook vaak in Parijs. De districtsraad van Pas-de-Calais heeft een regeling ingevoerd, gecoördineerd door de organisatie FTDA (France Terre d'asile), die op een gepaste manier de problematiek van de NBMV probeert aan te pakken. Meer dan 80% van de NBMV die deelnemen aan deze regeling werden gecontacteerd door medewerkers van de organisatie. De ploegen van FTDA gaan zo goed als dagelijks naar de "jungle" van Calais en gaan ook regelmatig naar de sites van Norrent Fontes en van Tatinghem. Verschillende vrijwilligers van de vereniging, actievoerders en burgers helpen vaak in de sloppenwijken en komen ook regelmatig in contact met de NBMV. Daarentegen bestaat er in de departementen la Manche en Nord geen enkele richtlijn en geen enkele interventie in de betrokken gebieden. De identificatie van de jongeren gebeurt voornamelijk door leden van verenigingen, voornamelijk vrijwilligers, die niet opgeleid zijn over het thema van de bescherming van kinderen in gevaar.

De onmogelijkheid om in vertrouwen de stem van de jongeren te verzamelen, de constante controle door volwassenen van de gemeenschap, het bovenop elkaar wonen in de sloppenwijken, de negatieve perceptie van de NBMV in de opvangcentra zorgt er op alle sites voor dat de minderjarige zich niet thuis voelt en doen de bezoeken van de vrijwilligers dalen.

Anderzijds beschikken de alternatieve systemen voor onderdak en oriëntatie, zoals het Centre Jules Ferry en het Centre d'accueil provisoire (tijdelijk opvangcentrum) geleid door La Vie Active of de Centres d'accueil et d'orientation (oriëntatieopvangcentrum), niet over de goedkeuring noch over de nodige omkadering om NBMV te ontvangen en onderdak te verlenen. De bestaande sites die daarvoor voorzien zijn, zijn echter verzaaid en het onderzoek toont aan dat er een enorm gebrek is aan verblijfplaatsen. Als gevolg daarvan en om toegang te hebben tot een slaapplek moeten de NBMV zich voordoen als volwassenen of moeten ze doen alsof ze vergezeld zijn van een meerderjarige "neef" of een "oom" om toegang te krijgen tot een slaapplek voor volwassenen. Dat vergroot de risico's dat volwassenen met slechte bedoelingen hen misbruiken.

De NBMV die in de jungle van Calais, in Grande-Synthe en op andere sites wonen, worden door de meerderheid van de betrokkenen te vaak gezien alsof ze enkel op doortocht zijn, met enkel "de onverstoorbare drang om het Kanaal over te steken" en aan wie het dus onmogelijk is een beschermingsproject in Frankrijk voor te stellen. Enkel de procedure voor gezinshereniging van de Verordening (EU) van 26 juni 2013 genoemd "Dublin III", die de beslissingscriteria en -mechanismen van de lidstaat verantwoordelijk voor het onderzoek voor een internationale bescherming bevat, kan hen worden voorgesteld. Deze procedure heeft een restrictieve interpretatie van "familie" en is een lange (voornamelijk doordat een ad hoc-administrator moet toegekend worden), complexe, slecht beheerste procedure die weinig werd gebruikt door de organisaties die dat ook zelf toegaven. Sinds het begin van 2016 (tussen begin 2016 en april) werden er 52 rechtszaken gestart, 24 beslissingen genomen (22 akkoord waarvan 20 minderjarigen) en 20 transferts uitgevoerd.

Tijdens ons onderzoek werden ons meerdere situaties van uitbuiting in het kader van de wet van 5 augustus 2013 in verband met mensenhandel gemeld. Seksueel geweld is een constante dreiging voor jonge vrouwen en jonge jongens. De gesprekken met jonge Ethiopische, Eritrese

of Koerdische meisjes toonden aan dat praktijken waarbij seksuele diensten worden uitgewisseld tegen de belofte voor de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk of om hun doortocht door en toegang tot bepaalde gebieden te betalen vaak voorkomen. Die vorm van geweld, die voorkomt in verschillende situaties, dient om schulden af te lossen.

Onder de Afghaanse minderjarigen die we ontmoetten tijdens de gesprekken is vrees voor verkrachting een van hun grootste angsten. Zij worden in het bijzonder blootgesteld aan seksuele geweldplegingen. De verzamelde getuigenissen vermelden situaties waarbij minderjarigen regelmatig seksueel worden misbruikt, voornamelijk door mensensmokkelaars en hun vrienden tijdens avonden waarop ze veel gedronken hebben.

Tenslotte zijn er nog jongeren uit Vietnam aanwezig in Angres en Grande-Synthe. Er kon geen enkele directe getuigenis bekomen worden in de loop van het onderzoek. Toch vertelden enkele andere NBMV aanwezig op de site hoe minderjarige Vietnamezen worden tewerkgesteld in cannabiskwekerijen in het Verenigd Koninkrijk, in Straatsburg en in de regio van Parijs.

De studie toont aan dat niet alle NBMV die in de kuststreek wonen, willen oversteken naar het Verenigd Koninkrijk en dat de migratieroutes heel gevarieerd zijn. Enkelen vertrekken met de hoop dat ze hun familie in het Verenigd Koninkrijk kunnen bereiken, maar anderen lijken geen precies doel te hebben en hebben hun reis zelf betaald.

Bepaalde NBMV zijn in de greep van uitbuitingsnetwerken, maar ook de anderen bevinden zich in een gevaarlijke situatie door hun isolatie en hun levensomstandigheden. Vernieuwingen en aanpassingen binnen de kindbescherming zijn dan ook dringend nodig om de NBMV toegang te verlenen tot een doeltreffende bescherming die de rechten van het kind respecteert, wat hun migratieachtergrond ook is.

De risico's op geweld en uitbuiting worden steeds groter doordat de periodes dat de jongeren in de sites verblijven langer worden en de doortochten moeilijker. Het is dan ook van essentieel belang dat nieuwe oplossingen worden voorgesteld. De kinderen die de komende maanden zullen aankomen, moet een beschermd en duurzaam kader gegarandeerd worden. Zo wordt vermeden dat ze zich in situaties bevinden die hun kwetsbaarheid benadrukken. Zodat ze niet moeten doormaken wat de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen hebben meegemaakt tijdens de winter van 2015.

GETUIGENISSEN

“Het is de prijs die je moet betalen om te blijven en hopelijk de oversteek te maken.” **Ahmad**, 14 jaar

Ahmad is 14 jaar oud en is van afkomst Pashtun. Tijdens het interview benadrukt hij dat zijn familie rijk is. Nadat zijn vader vermoord werd, moest hij vluchten om te ontsnappen aan de bloedwraaktraditie die op de oudste zoon valt. Zijn moeder heeft het geld verzameld en kiest het Verenigd Koninkrijk, waar zijn oom woont, als bestemming. Eerst reist hij samen met een “neef”. Hun wegen scheiden op de route naar de Balkan. Tijdens het interview blijft de jongen vaag over de landen die hij doorkruist heeft en herinnert hij zich niet hoe hij in de kleine sloppenwijk Tatinghem terechtgekomen is. Hij lijkt uitgeput, hij antwoordt vertwijfeld als wij hem details vragen over zijn bestemming. Het lijkt alsof Ahmad koste wat kost het Kanaal wil oversteken om bij zijn oom, die hij nog nooit heeft ontmoet, te gaan wonen. Hij lijkt het zelf niet te willen, maar doet het omdat zijn familie het wou. Hij bevindt zich sinds een week in Tatinghem en lijkt de karweitjes zonder te klagen te aanvaarden. Volgens hem is dat de prijs die hij moet betalen om te blijven en hopelijk de oversteek te maken. Zijn dagen worden gevuld door de taken die hij uitvoert, de pogingen om over te steken, de terugkeer na de nederlagen en na lange uren te wandelen. Enkel de uitstappen naar de douches, georganiseerd door de vrijwilligers, verbreken de eentonigheid.

“Het was erg lastig, ik kon niets, ik hing af van de mensensmokkelaars.” **Winta**, 13 jaar

Winta heeft Ethiopië verlaten toen ze 13 jaar was om een gedwongen huwelijk met een man die veel ouder was dan zij te ontvluchten, en zonder haar ouders op de hoogte te brengen. *“Ik ben vertrokken in een opwelling, zonder geld.”* Doordat ze een vriendin had die de route had afgelegd wist ze wie ze moest contacteren om te vluchten. Voor ze vertrok, was ze een gewoon meisje dat 's avonds naar school ging en overdag voor haar broertje zorgde. Haar moeder was poetsvrouw en haar vader werkte in een fabriek. *“We hadden weinig geld maar we hadden geen honger.”* Eens ze in Soedan was, werkte ze in verschillende huizen als dienstmeisje, poetsvrouw of kinderoppas. Ze is er bijna drie jaar gebleven om de reis terug te betalen en de rest van de reis te kunnen betalen. Ze is maar enkele maanden in Libië gebleven maar was enorm bang dat ze haar zouden vermoorden omdat ze christen is. Winta verteld met pijn in haar hart over haar reis. Ze werd regelmatig verkracht en werkte een aantal keer als prostituee om sneller geld te verdienen: *“Het was erg lastig, ik kon niets, ik hing af van de mensensmokkelaars. In Libië wou ik alles stoppen omdat het te lastig was maar doordat het daar erger was, ben ik doorgedaan.”* In Libië ontmoet ze vier andere jonge meisjes met wie ze via Italië de reis naar Frankrijk maakt. Snel na hun aankomst slagen haar vrienden erin om over te steken naar Engeland. Sindsdien hebben ze een asielaanvraag ingediend en studeren ze, hebben ze haar verteld.

CONCLUSIES EN AANBEVELINGEN

De situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in de streek van la Manche toont aan dat er een serie inbreuken plaatsvindt tegen het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, geratificeerd door Frankrijk. De elementen die deze studie aankaart, tonen aan dat de geobserveerde levensomstandigheden, de geweldplegingen ondergaan onderweg, de risico's verbonden aan de oversteek, de omgang met geld in de sloppenwijken en de vormen van slavernij die eruit resulteren een permanent gevaar vormen voor de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die zich in de bestudeerde gebieden bevinden.

De beschermingsvoorzieningen voor het kind zijn niet aangepast aan de profielen van die NBMV. Als er al een maatregel wordt voorgesteld, beantwoordt die niet aan de realiteit op het terrein.

Onderdak aanbieden moet onafhankelijk zijn van de wil van het kind om zich al dan niet aan te sluiten bij een integratieproject, en moet dus onvoorwaardelijk zijn. Vernieuwingen en aanpassingen van de kinderbeschermingsmechanismen zoals ze nu bestaan, zijn absoluut noodzakelijk om aan de nood aan bescherming van NBMV in gevaar te beantwoorden.

Naar gelang de sites zijn er grote verschillen in overheids- en verenigingsinterventies. De hulpverleners zijn onvoldoende opgeleid voor de bescherming van NBMV en over de identificatie van de slachtoffers. In Calais en in Grande-Synthe heeft het gebrek aan coördinatie tussen de partijen een impact op de verzorging van de NBMV. Op de andere sites zijn er enkel en alleen vrijwilligers die vaak niet of weinig opgeleid zijn en die geconfronteerd worden met ingewikkelde situaties. De antwoorden zijn dan ook gevarieerd, ongelijk en zijn in strijd met de gelijkheidsprincipes.

Uit de interviews kunnen we afleiden dat de minderjarigen meestal niet op de hoogte zijn van het beschermingssysteem. Als ze toegang hebben tot informatie is die vaak onvolledig en tegenstrijdig.

De risico's op geweldplegingen en uitbuitingen groeien steeds meer doordat de verblijven langer en de oversteek moeilijker worden. Het is dan ook noodzakelijk dat nieuwe oplossingen worden voorgesteld. De kinderen moet gegarandeerd worden dat ze in een veilige omgeving aankomen om te vermijden dat ze terecht komen in situaties die hun kwetsbaarheid versterken. Ze mogen niet meemaken wat de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen hebben meegemaakt tijdens de winter van 2015.

Het kind moet steeds op de eerste plaats komen en zijn rechten moeten steeds gerespecteerd worden. Wat de situatie en de woonplaats ook is, in het Noorden van Frankrijk of op andere bestaande of toekomstige sites.

UNICEF Frankrijk en haar partners roepen de ministers van Kinderwelzijn, van Onderwijs en van Volksgezondheid samen met de minister van Binnenlandse Zaken op om dringend op te treden om de toegang tot de basisrechten en -diensten voor alle kinderen te garanderen. Ook de rechten op bescherming tegen misbruik, geweld en uitbuiting, op gezondheid en onderwijs zijn rechten gegarandeerd door internationale teksten en de engagement aangegaan door Frankrijk. Ze hebben betrekking op alle kinderen onder de jurisdictie van Frankrijk, zonder discriminatie en zonder voorwaarden.

TIEN AANBEVELINGEN

Voor een echte bescherming van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (nbmv)

1. Een “plaats van bescherming” creëren op de sites. Deze plaats is specifiek voor de niet-begeleide minderjarigen in Nord, in de streek van la Manche en in het toekomstige kamp in Parijs. Ze bevat een onvoorwaardelijke toegang zodat de jongeren er zich kunnen installeren met zicht op het recht tot vrije toegang.

Samen met de staat, de departementen en de verenigingen zal er een zogenaamd “beschermde” dagverblijf voorzien worden op de bestaande en toekomstige sites. In de kuststreek maar ook in Parijs en Ile-de-France zal die plaats hen toelaten om op adem te komen in een veilige omgeving. Zo kan de minderjarige de tijd nemen om zich te vestigen, om met een vriendelijke volwassene te praten en om zich terug kind te voelen. Het zal het makkelijker maken om informatie te verspreiden tussen de jongeren over hun situatie en de mogelijkheden die ze hebben, of die nu van de staat zijn die hen ontvangt of van het bestemmingsland. Dat aanbod op onderdak gaat vooraf aan de toegang tot een beschermde instelling voor kinderen of voor de tijd nodig om de eerste stappen voor gezinshereniging te ondernemen.

Het is ook van essentieel belang dat een vertrouwensband kan gecreëerd worden met de medewerkers. Dat gebeurt vooral door psychosociale activiteiten in een taal die door de kinderen wordt begrepen, in onthaalplaatsen die enkel toegankelijk zijn voor de minderjarigen, buiten de controle van de “mensensmokkelaars” en de volwassenen, waar de vertrouwelijkheid gegarandeerd is. Bij gebrek aan een langdurige oplossing, is de onvoorwaardelijke beschikbaarheid van noodopvang in een open centrum met respect voor de internationale beschermingsstandaarden van NBMV ook een noodzaak om waardige levensomstandigheden te garanderen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, minstens voor een overgangperiode.

Er moet de medewerkers herinnerd worden dat het opvangcentrum CAD (Centra d'accueil permanent) geen geschikt middel is voor de ontvangst en de begeleiding van de NBMV. Er moet een samenwerking voorzien worden tussen de beheerders van de CAD en de diensten van de kinderbescherming voor het geval dat er uitzonderlijk toch een NBMV aankomt via CAD zodat een oriëntatie en een specifieke begeleiding voor alle NBMV gegarandeerd is.

2. Gelijke toegang tot het recht op informatie en gelijke toegang tot de verschillende diensten garanderen aan alle kinderen via regelmatige contacten met professionals waarbij ze zich kunnen uitdrukken in hun eigen taal. Er moet rekening gehouden worden met de leeftijd van de NBMV en de middelen en het taalgebruik moeten daaraan aangepast zijn.
3. De bezoeken aan de sites in de regio versterken en coördineren zodat de acties en de verspreide informatie eenvormig worden en om toegang te hebben tot alle kinderen, ook tot diegenen in “kleine kampen”. Er moet absoluut geïnvesteerd worden in de professionele bezoeken die jongeren toelaten om te praten met opgeleid personeel dat een psychosociale aanpak hanteert. Zo kan een eerste vertrouwensdialoog opgestart worden en een eerste oriëntatie naar het dichtste opvangcentrum. Die bezoeken moeten ook plaatsvinden op kleinere terreinen waar bepaalde kinderen zich in extreem kwetsbare situaties bevinden. De bezoekers moeten de taal van de kinderen beheersen (Engels en Arabisch zijn niet voldoende in bepaalde

gevallen) om te garanderen dat de kinderen de informatie begrijpen en dat een vertrouwensband ontwikkeld wordt.

- 4. Regelmatig opleidingen organiseren voor de verenigingen, de ordediensten, de ad hoc-administrateurs en de vrijwilligers over de bescherming van het kind, de identificatie van mensenhandel en een praktisch referentiedocument uitwerken dat gemakkelijk te verspreiden is. Het is uiterst belangrijk dat vrijwilligers rekening houden met de situaties van geweldpleging die in deze studie worden opgesomd, tijdens het onderzoek, de identificatie en de oriëntatie van de NBMV.**

De openbare diensten moeten rekening houden met dit fenomeen zodat ze kunnen strijden tegen de netwerken, zodat ze telkens de slachtoffers van mensenhandel kunnen beschermen zoals opgenomen in de internationale afspraken. Om hen doeltreffend te kunnen beschermen dient er samengewerkt te worden met de jeugdhulpverlening (ASE : Aide Sociale à l'enfance) om een snelle, aangepaste bescherming aan te bieden in een vertrouwelijke omgeving. Informatie dient ook dringend beter verspreid te worden zodat de mensensmokkelaars geen invloed meer hebben op de NBMV. De mensensmokkelaars verhogen hun invloed door valse informatie te verspreiden en informele informatiekanaalen te gebruiken. De verschillende hulpmiddelen moeten vertaald worden zodat iedereen toegang heeft tot informatie.

- 5. Het wettelijk kader inzake de bescherming van het kind terug in herinnering brengen. Het parket dient op de hoogte gebracht te worden van inbreuken en verontrustende informatie dient gemeld te worden aan de districtsraden zodat zij de minderjarigen in gevaar kunnen helpen.**

Met de steun van de staat moeten de districtsraden hun rol opnemen en de identificatie van, onderdak aan en begeleiding van NBMV garanderen. Het is noodzakelijk om opvoeders te voorzien binnen de organisaties om een goed kader te voorzien voor de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Bovendien moet de aanstelling van een voogd (als "guardianship") om het kind te begeleiden tijdens alle procedures en die het kind moet beschermen, opnieuw ingevoerd worden.

In dat opzicht zou een regionaal platform tussen Pas-de-Calais, Nord en la Manche samen met Parijs en de Assemblée des Départements de France, toelaten om de coördinatie tot het verlenen van onderdak te verbeteren en een vlot circuit voor de oriëntatie van de NBMV in te voeren gebaseerd op de gemeenschappelijke wettelijke richtlijnen inzake kindbescherming.

- 6. Elke evacuatie melden, in afwachting van aangepaste opvanghuizen en begeleiding van de NBMV.** Minstens elke evacuatie van de kampen laten voorafgaan door een globale en individuele sociale evaluatie (zoals de circulaire 26/08/2012 het voorziet). Ook nadenken over alternatieve oplossingen om elke vorm van versnippering en breuken in de relaties die de jongeren met de sociale begeleiders gemaakt kunnen hebben te voorkomen.

Voor de aanvraag tot het recht op gezinshereniging

➤ *Met betrekking tot de Britse en Franse regeringen:*

7. **Ervoor zorgen dat de Franse en Britse regeringen voldoende middelen toekennen aan het systeem dat de gezinshereniging toelaat.** Daarbij hoort ook de financiering van het personeel van het Home Office en het ministère de l'Intérieur (het ministerie van binnenlandse zaken in Groot-Brittannië en Frankrijk) zodat zij de kinderen op een proactieve manier kunnen identificeren om de wachttijden voor de procedures te verkorten (maximum drie maanden). De notie van het gezin zou verbreed moeten worden om in eerste instantie rekening te houden met de noden van het kind. Ervoor zorgen dat er een duidelijk proces wordt gedefinieerd waarbij de overdracht geïntegreerd wordt in de hereniging en er speciale richtlijnen worden voorzien als er extra informatie nodig is. Bovendien is het uiterst belangrijk dat de administratieve autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de rechten van het kind in elk betrokken land op de hoogte zijn en hun informatie delen zodat verzekerd wordt dat het belang van het kind centraal staat in het proces.
8. **Ervoor zorgen dat de kinderen betrouwbare informatie hebben over de gezinsherenigingsprocedure via de Dublin-verordening.** Die informatie moet overgebracht worden in een taal en een vorm die de kinderen begrijpen en moeten ook de stappen van de procedure, de details en de voorwaarden waarop de beslissing is gebaseerd bevatten.
9. **De niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toegang tot kwalitatieve juridische steun garanderen** zodat hun aanvraag voor gezinshereniging in het Verenigd Koninkrijk zo snel mogelijk behandeld wordt.

➤ *Met betrekking tot de Britse regering:*

10. **Praktische richtlijnen publiceren over de manier waarop de gezinshereniging behandeld moet worden volgens Dublin 3.** Die bevatten uitleg over de verantwoordelijkheden en de procedures voor de evaluatie van de families van de niet-begeleide kinderen in Groot-Brittannië bovenop de overdracht. Het is uitermate belangrijk dat de lokale autoriteiten over financiële middelen en over de nodige operationele capaciteit beschikken zodat de evaluaties snel kunnen verlopen maar de rechten van het kind ook beschermd worden.